

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1725

Casus CXVI. De Suspensione, Interdicto, & Absolutione à Censuris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39911

exigent, ut reus personaliter adeat Papam, ergo si hoc non possit, ad aliud à jure non impositum minimè tenetur, & cum ferè semper sit occasio scribendi Romam, saltem per Confessarium vel Parochum, casus Papales vix unquam fierent Episcopales, quod est contra communem. 3. Certum est, Prælatos regulares non posse absolvere sæculares ab hæresi etiam occulta, quia Alex. VII. damnavit hanc 4. propositionem: *Prælati regulares possunt in foro conscientia absolvere quoscunque sæculares ab hæresi occulta & ab excommunicatione propter eam incurfa.* An verò possint absolvere suos vel iis facultatem dare libros hæreticos legendi, est difficile definire, eò quòd privilegia, si quæ hac in parte habuerint, per Gregorium XV. sint renovata, quam revocationem innovavit Urban. VIII. 2. Aprilis 1631. *La Croix* à n. 389, adducit multa pro & contra, & nihil audet definire, quamvis testetur multos viros doctos & sapientes à suis Provincialibus & Generalibus

variorum Ordinum ejusmodi licentiam sine scrupulo petere & impetrare; dicendum igitur videtur cum *Schmaltzgr.* & multis, quos ipse citat & sequitur n. 208. quòd Superiores Regularium, vi privilegiorum antiquorum, suos non possint ab hæresi absolvere, aut suis dare licentiam legendi aut retinendi libros hæreticos, sed solent Ordines Religiosi post supradictas revocationes Romæ petere & impetrare, saltem ad tempus, nova privilegia absolvendi suos, & dandi suis licentiam legendi libros prohibitos, ut testatur *Engel* supra n. 12. 4. Expurgatio librorum prohibitorum secundæ classis (nam libri hæretici seu primæ classis expurgari non permittuntur) in Germania, ubi index quoad secundam classem in tali rigore non est receptus, fieri potest per quemlibet hominem doctum, quamvis utique melius foret, si fieret autoritate Episcopi vel Superioris.

Lay. l. c.

CASUS CXVI.

De Suspensione, Interdicto & Absolutione à Censuris.

Darius Clericus interrogatur 1. Quid sit suspensio, depositio, degradatio. 2. Quotuplex. 3. Quid si suspensus ministret in officio, vel beneficii fructus percipiat. 4. An suspensus in una Diocesi sit suspensus in alia. 5. Ex quibus causis incurratur suspensio; an Religiosi ab ea absolvere possint. 6. Quid sit interdictum. 7. Locale, personale, mixtum. 8. 9. 10. 11. Quæ officia divina tempore interdicti pro-

prohibita. 12. *Qua Sacramenta.* 13. *Qualiter sepultura Ecclesiastica.* 14. *Qua poena violentium interdictum.* 15. *Quis à censuris absolvi possit; an ligati ab inferiore Pralato possint extra visitationem vel appellationem solvi à Superiore.* 16. *Quid de articulo mortis, & an tunc absoluti adhuc teneantur se sistere Superiori.* 17. *Quis absolvat à censuris non reservatis.* 18. *Quid circa reservatas possint Regulares.* 19. *Quid tempore Jubilei.* 20. *Quid circa casus Bullæ Cœna possint Episcopi & Regulares.* 21. *Quis ritus absolvendi à censuris? Pro Resolutione*

1. QUÆRES I. Quid, & quotuplex sit suspensio, & ejus effectus?

R. Suspensio est Censura prohibens Clerico functiones Ecclesiasticas: ut tamen propriè sit Censura, debet esse medicinalis, hoc est, debet tantùm ferri ad tempus per modum monitionis, ut desistat à contumacia. Item debet regulariter, sicut & aliæ Censuræ, ferri in scripto; si fiat verbaliter, aut feratur purè ad puniendum delictum præteritum, vel feratur in perpetuum, non est propriè Censura, seu poena medicinalis, sed vindictiva, ideòque in ea exercens functiones Ordinis non incurrit irregularitatem, & ejusmodi privatio officii vel beneficii in perpetuum, si fiat verbaliter, est depositio; si fiat realiter, est propriè degradatio, privatque privilegio fori & Canonis, & subdit Clericum judici sæculari, non tamè absolvit à votis aut lectione Horarum Canonicarum, etsi inde nihil percipiat, id enim

R. D. Jansen Pars II.

suâ culpâ contingit. 2. Suspensio alia est totalis, quâ quis suspenditur ab officio & beneficio, hoc est, ab omni exercitio Ordinis, jurisdictionis, officii &c. & perceptione fructuum; alia est partialis, quâ quis suspenditur à solo officio vel solo beneficio aut ab uno vel altero actu à perceptione aliquorum fructuum &c. Suspendus ab officio non est suspendus à beneficio; item suspendus ab una functione, v. g. ab auditione Confessionum, non est suspendus ab alia, v. g. à Celebratione Missæ. Similiter suspendus ab Ordine non est suspendus à jurisdictione, & econtrâ suspendus à jurisdictione potest ea facere, quæ merè sunt Ordinis, ut celebrare, absolvi, in Altari ministrare, quia suspensio ut poena est strictæ interpretationis. c. *odia de Reg. Juris in 6.* Suspendus tamen simpliciter ab officio censetur suspendus tam ab Ordine quàm jurisdictione, quia officium complectitur utrumque. *Suar. de cens. d. 26. sect. 3. n. 4.* Denique simpliciter & indefinitè suspendus intelligitur suspendus ab officio & beneficio, nisi aliunde colligatur aliqua limitatio, quia propositio indefinita æquivaleret universali. *Laym. hic n. 2. 3.* Suspendus ab officio, si se eidem ingesserit, irregularitatem incurrit, dico: *si se ingesserit*, nam sicut dixi *cas. 2.* quod excommunicatus toleratus licitè possit administrare Sacramenta, si Fideles ex rationabili causa ab eo petant, sic & suspendus ad rationabilem aliorum instantiam licitè potest exercere actus Ordinis & jurisdictionis; per consequens, nec irregularitatem incurrit,

Mm

at

at verò suspensus à beneficio, si eidem se ingerat & fructus percipiat, non quidem efficitur irregularis, perdit tamen beneficium ipso jure. *c. cupientes 16. de elect. in 6.* Solet proinde suspensus dari œconomus, qui redditus colligat, & eosdem jussu Episcopi in pias causas expendat; debentur tamen suspensus alimenta necessaria, uti & illa quæ acquirit non ex beneficio, sed ex privato labore, v. g. concionando, Missas legendo. 4. Si quis habeat beneficia in diversis Diœcesibus, si suspendatur à beneficiis ab uno Episcopo, non censetur suspensus à beneficio, quod habet in alia Diœcesi, quia sententia pœnalis non est extendenda, quamvis Episcopus etiam possit suspendere à beneficiis extra Diœcesin obtentis. *arg. cap. postulasti 14. de foro compet.* Econtrà suspensus ab Ordine vel officio ubicunque existens prohibetur actus officii exercere, usquẽ dum absolvatur, quia hæc suspensio directè afficit personam; an autem & quando suspensi prohibeantur eligi & eligere, conferre beneficia & acceptare, dixi *de benef. cas. 3. & 4.* 5. Ut incurratur suspensio saltem totalis, requiritur peccatum mortale; incurritur autem suspensio 1. Si quis S. Ordines suscipiat sine legitimâ aetate, sine titulo, extra tempora, non servatis interstitiis, aut ordineretur ab alieno Episcopo sine demissorialibus, aut à proprio in aliena Diœcesi, aut saltem in actuali censura post matrimonium raturum &c. nisi id fiat ex ignorantia. 2. Qui ordinant aut ordinantur simoniacè, 3. Eligentes Episcopum indi-

gnum suspenduntur à beneficio ad triennium. 4. Parochi copulantes sine licentia sponfos alterius parochiæ. 5. Visitatores accipientes pecuniam vel munera, & plures alii, de quibus dixi suis locis. 6. Religiosi comuniter habent privilegium pro foro conscientie absolvendi ab omni suspensione juris, etiam Papæ reservatâ, proveniente ex delicto occulto. *Krim. l. 5. n. 203.*

QUÆR. II. Quid circa Interdictum?

Interdictum est censura in locum vel personas lata, prohibens divina officia, quædam Sacramenta & sepulturam in loco sacro: differt ab excommunicatione & suspensione, quod excommunicatio privet bonis spiritualibus, quatenus sunt communicatio cum Fidelibus; suspensio iis privat, quatenus proveniunt ex potestate aliqua Ecclesiasticâ, ideòque in solis Clericis locum habet, at verò interdictum privat illis bonis, quatenus sunt spiritualia independentè à communicatione cum Fidelibus. Deinde interdictum ferri potest in locum & communitatem, ita ut comprehendat etiam innocentes; excommunicatio tantum in certas & determinatas personas nocentes. Dicitur 1. *Censura in locum vel personas lata*, nam interdictum dividitur 1. in locale & personale; locale est, quo immediatè ipse locus interdicatur, ne divina ibidem celebrentur, vel alia functiones prohibita fiant sive ab indigenis, sive ab alienigenis; personale interdictum est, quo immediatè interdicatur persona, non locus, ideòque illæ per-

personæ nec hic nec alibi functiones interdicto prohibitas exercere possunt. Addunt alii interdictum mixtum, quo scilicet locus & personæ immediate interdicuntur, v. g. civitas & ejus incolæ. 2. Interdictum tam locale quam personale subdividitur in generale & particulare. Interdictum generale locale est, quo interdicitur locus generalis, id est, unus plura loca complectens, ut regnum, civitas, villa vel castrum, juxta *c. cum in partibus* 17. de Ven. Sac. & quidem castro vel oppido generaliter interdicto etiam interdiciuntur suburbia & continentia ædificia, quamvis propriis muris sint determinata & distincta, ne facile eludatur interdictum, si prohibitis divinis Officiis in civitate populus excurrat ad ea in suburbiiis audienda. *c. si civitas* 17. de sent. excom. in 6. Interdictum locale particulare est, cum interdicitur locus particularis, v. g. una vel plures partes Ecclesiæ; interdicta Ecclesiæ interdicuntur cœmeterium & sacellum contiguum seu muris Ecclesiæ coherens, non autem separatum. 3. Interdictum generale personale est, quo directè interdicuntur homines in communi, prout constituunt unum corpus politicum, v. g. populus unius provincie, civitatis vel oppidi. Item Collegium, Capitulum, Universitas; ejusmodi interdictum obligat omnia & singula membra, quamdiu manent membra communitatis, & si non sit mixtum, sed purè personale, afficit solos homines, ideòque locus ipse vel Ecclesiæ in tali loco existentes non erunt interdicta, quin in iis à non interdictis divina

celebrari & ad ea viatores peregrini aliique, qui non sunt membra communitatis interdicta, vel per mutationem domicilii desierunt esse membra, admitti possint, dummodo clausis ostiis vel aliter arceantur interdicti, & quidem, qui affecti sunt interdicto personali tam generali, nullibi possunt divinis interesse, neque in loco proprio neque alieno, etiamsi sint innocentes; econtrà in interdicto locali generali innocentes, qui per consilium, auxilium, favorem aut aliter interdicto causam non dederunt, possunt extra loca interdicta divinis interesse: aliud est de nocentibus, nam respectu horum interdictum locale continet personale, ita ut nec in- nec extra locum interdictum divinis interesse possint. hoc tamen notandum est, quòd interdicto populo non intelligatur interdictus Clerus vel econtrà, nec interdicto Clero intelligantur interdicti Religiosi, quia hi in odiosis non veniunt nomine Cleri. Item interdictis Clericis vel Religiosis non sunt interdicta eorum Ecclesiæ, ideòque alii in ea poterunt celebrare, & divinis interesse. *Covar. in c. Alma Mater* p. 2. §. 1. n. 7. Interdictum personale particulare est, quando non tota aliqua communitas, sed singulares personæ, una vel plures interdicuntur, quamvis eorum nomina non exprimentur, hæc comprehendit solos nocentes, causa autem interdicti debet esse crimen enorme, præsertim Principis vel Magistratus, ut si civitas det auxilium vel consilium, ut Cardinalis vel Episcopus occidatur, aut invitus detineatur, aut læ-

Mm 2 datur

10.

II. datur immunitas Ecclesiastica gravando Clericos &c. Dicitur 2. *Prohibens divina Officia*, hoc est, Sacrificium Missæ, Horas Canonicas choraliter recitandas, benedictionem Episcopi vel Abbatum &c. hoc tamen ita mitigavit Bonifacius VIII. in c. *Alma Mater* 24. de sent. excom. in 6. ut in Ecclesiis, quæ specialiter interdictæ non sunt, quamvis existant in loco generaliter interdicto, sive sint Regulares, sive sint Sæculares, singulis diebus Missæ & Officia (intellige à Clericis vel Religiosis personaliter non interdictis) celebrentur sicut prius. *submissâ tamen voce, januis clausis, excommunicatis & interdictis expulsis, & non pulsatis campanis, ita ut Canonici & alii Clerici, qui Horis non intersunt, amittant quotidianas distributiones, sicut illas perderent, quando non est interdictum, si divinis Officiis non interessent.* Porro in festivitibus Natalis Domini, Paschæ & Pentecostes (quod probabiliter ad totum triduum horum festorum extenditur) Assumptionis B. M. Virginis, quibus Martinus V. addidit Festum Corporis Christi cum Octava, campanæ pulsentur, & januis apertis altâ voce *solemniter celebrentur divina Officia, exclusis excommunicatis, sed admissis interdictis, quibus ob reverentiam dictarum solemnitatum memoratis diebus permittitur participatio divinorum, ita tamen, ut illis, propter quorum delictum interdictum huiusmodi est latum, altari nullatenus appropinquent.* Dicitur 3. *Prohibens quadam Sacramenta*, intellige, conferre & suscipere. Baptismus tamen & Confirmatio tem-

12.

pore interdicti permittuntur, c. *responsa* 43. c. *quoniam* 19. de sent. excom. in 6. Item Sacramentum Pœnitentiæ conferri potest non tantum ægris sed & sanis, dummodo excommunicati non sint, nec causam dederint interdicto, excommunicatus enim ad Pœnitentiam non admittitur, nisi absolutus à censura, qui verò culpam habent in interdicto, non admittuntur, nisi satisfecerint pro culpis suis, vel idoneam cautionem de satisfaciendo præstiterint, etsi ab interdicto nondum sint absoluti. d. c. *Alma Mater.* Eucharistia quoque conceditur, saltem in periculo mortis, & Festis suprâ nominatis, nec prohibetur. Matrimonium juxta veriore DD. sententiam, quia prohibentur tantum Sacramenta, quæ ab ipsa Ecclesia dispensantur, & non consistunt in contractu politico. Matrimonium autem ab Ecclesia non confertur, sed per contrahentes; nec est purum Sacramentum, sed simul contractus. *Cov. l. c. §. 2. n. 7.* Benedictio tamen nuptiarum tempore interdicto sponfis dari non potest, nisi submissâ voce, januis clausis, exclusis interdictis & excommunicatis. *Sanch. de Matrim. l. 7. d. 8. n. 11.* Dicitur 4. *Prohibens sepulturam Ecclesiasticam*, ita ut etiam infantes in loco interdicto sepeliri non possint, attamen omnes tam Laici quam Clerici, si non sint personaliter interdicti & ut tales publicè denunciati, nec interdicto locali tuâ culpâ causam dederint, possunt deferri ad alium locum sacrum & ibidem sepeliri, sicut enim vivi ibidem poterant divinis interesse, sic & ibidem com-

13.

communicare in Ecclesiasticâ sepul-
turâ ; imò Clerici & Religiosi
si servarunt interdictum nec ipsi sint
personaliter interdicti, ex privilegio se-
peliri possunt etiam in loco sacro in-
terdicto, sed in silentio sine pulsu
campanarum. *Cap. quod in se. 11. de
pœnit. & remiss.* Quod si contingat cor-
pus contra prohibitionem in loco in-
terdicto sepeliri, propterea non est ex-
humandum, quia ejusmodi pœna
nullibi in jure est statuta: aliud est
de excommunicatis, qui exhumari,
& è loco sacro ejici debent per expres-
sum textum in *Cap. sacris 12. de sepult.*
Violantes interdictum incurrunt se-
quentes pœnas: 1. Clerici persona-
liter interdicti, aut si non sint persona-
liter interdicti, si scienter celebrent,
vel actus Ordinis exercent in loco in-
terdicto, incurrunt irregularitatem
Papæ reservatam. *Cap. is, qui 18. de
sent. excom. in 6.* 2. Religiosi etiam
exempti, si violent interdictum Papæ
vel Episcopi, admittendo v.g. inter-
dictos ad divina officia, excommuni-
cantur. *Clem. 1. de sent. excom.* Hæc
tamen excommunicatio non legitur
esse reservata. 3. Laici & Domini
sæculares, qui in locis interdictis
alios faciunt vel compellunt celebra-
re, qui pulsu campanarum, vel ali-
ter personas publicè excommunicatas,
vel interdictas, aut etiam alias con-
vocant, ut intersint divinis in locis
interdictis. Item qui prohibent, quo-
minùs excommunicatus vel interdi-
ctus denunciatus ex officio Missæ exe-
ant, posteaquam nominatim fuerint
moniti, aut denique, qui moniti exi-

re noluerint, hi omnes incurrunt ex-
communicationem Papæ reservatam.
*Clem. 11. h. t. Pirrh. l. 5. t. 39. à nu.
243.* 4. Excommunicationem non
tamen reservatam incurrunt, qui in-
terdictos in loco sacro, vel alios in
loco interdicto scienter sepelire præ-
sumpserint. *Clem. 1. de sepult.*

QUÆR. III. Quis à censuris
absolvere possit? 15.

32. 1. Qualiter à censuris refer-
varis ob hæresin, vel percussione
Clerici absolvere possint Episcopus &
Superiores Ordinum, dixi ca. præc.

2. A censurâ ab homine latâ non sol-
vit alius, quàm ille, qui eam tulit,
aut ejus successor, vel superior, si
causa per appellationem ad eum fue-
rit revoluta; imò Prælatos Ordinis,
omnes regulares ab inferioribus Præ-
latis ligatos absolvere posse, v.g. Pro-
vinciales, quos superior loci excom-
municavit, docet *Laym. hic c. 7. n. 2.*
Ratio est, quod religiosi pleno jure
suis subjecti sint, non itâ Episcopus
Archi-Episcopo: neque possunt re-
ligiosi Episcopo subjecti, & à Præla-
to inferiore censurati, per Episcopum
extra visitationem vel appellationem
absolvi, quia prima instantia compe-
tit Abbati. *Schmaltzgr. l. 5. tit. 39. nu.*

90. 3. In articulo mortis quilibet
sacerdos à qualibet censura quomo-
docunque reservata absolvere potest.
Trid. sess. 14. de pœnit. cap. 7. Ex i-
pe percussione Clerici, pro quâ
etiam in articulo mortis, si commo-
dè fieri potest, Episcopus adiri debet.
Laym. cap. 6. n. 5. & qui in articulo
mortis, vel alia necessitate urgente,

Mm 3

v.g. 16.

v. g. præcepto celebrandi pro populo à non habente facultatem in reservata absolvitur, ab illo præviè debet exigi cautio per pignus vel per fideiussionem de satisfaciendo parti læsæ, & de comparando coram superiore, & si ex post coram superiore comparere negligat, reincidit in eandem censuram. *C. eos, qui 22. de sent. Excom. in 6.* Ab hac tamen reincidentia absolvere posse Episcopum, & per consequens etiam posse regulares privilegiatos, docet *Spor. supr. c. 6. n. 616.* ubi etiam consequenter addit absolutum in tali articulo à Mendicante non teneri se sistere superiori, imò & *Marchant.* dicit esse probabilissimum, quod in articulo mortis absolutus, nunquam teneatur se sistere superiori, nisi censura esset deducta ad forum externum, quia *Trid.* expressè dicit: *In Ecclesia Dei semper custoditum fuit, ut nulla esset reservatio in articulo mortis.* Ubi autem non est reservatio, non est obligatio se sistendi superiori, ergo. 4. A censuris non reservatis absolvere potest omnis, qui potest à mortalibus, hinc in forma absolutionis præmittitur, & sub peccato præmitti debet absolutio à censuris, & hoc etiam tenet de interdicto personali particulari non reservato, non verò de locali, vel personali Generali, quia hæc ligant totam communitatem, vel ipsa loca, quæ foro pœnitentiæ non subsunt. 5. Regulares communicantes cum Mendicantibus extra Italiam vi horum privilegiorum possunt in foro pœnitentiæ absolvere ab omnibus casibus Papæ

extra Bullam Cœnæ reservatis. *Laym. supra n. 5. Reginald. l. 21. num. 83. Schmaltzgr. n. 97.* Nec tenentur absolutum remittere ad Papam, vel ejus delegatum aut Episcopum, possuntque à dictis censuris absolvere, etiam extra confessionem. *Suar. Henriq. Coning. Rodrig. apud Laym. de pœnit. c. 10. n. 21.* Ratio est, quia privilegium seu gratia interpretanda est, secundum naturam rei, quæ conceditur, atqui absolutio à censuris potest fieri extra confessionem, & independentem à peccatis, ergo. Estque benè notandum confessariis, quod omnes casus Papales, maximè ii, qui continentur in Bulla Cœnæ, reserventur propter censuram, ideòque, si ob ignorantiam, vel oblivionem etiam culpabilem non incurratur censura, etiam non incurratur reservatio, & tunc à quolibet approbato absolutio dari possit, ut dixi casu 98. 6. Si in Jubilæo detur facultas absolvendi ab omnibus censuris Sedi Apostolicæ reservatis, ex usu Ecclesiæ etiam intelligitur à reservatis ab Episcopo. *Dicast. d. 1. n. 36.* Non tamen à reservatis in Bulla Cœnæ, nisi à Papa exprimentur. *Rodrig. Palao Chapeav. p. 1. c. 4. Leurr. q. 204.* Quia hæc specialiter reservantur, ideòque per generalem facultatem non intelliguntur concessa, & sic habet stylus Curie Romanæ, qui est loco Legis, *Azor. Suar. Barb. p. 1. alleg. 40. n. 31.* Si detur facultas ad omnia peccata & censuras, per censuras non intelligitur suspensio, nequè irregularitas, sed tantum illæ censuræ, quæ impediunt abso-

19.

abso-

10. abfolutionem à peccato velut excommunicatio. *Avers. q. 17. sect. 7. 7. Trid. sess. 24. c. 6. de reform. concedit Episcopis potestatem absolvendi ab omnibus censuris & irregularitatibus ex delicto occulto, excepto homicidio voluntario, provenientius, etiam ab hæresi, & per consequens ab aliis casibus in Bulla Cœnæ reservatis ad forum externum non deductis. Rodrig. Bonagrat. hic pag. 162. id etiam extendunt ad superiores ordinum. 1. Quia quidquid jure communi possunt Episcopi, etiam possunt Prælati regulares circa suos, ut docet *Suar. de relig. t. 2. l. 2. c. 39. t. 4. l. 2. c. 15. Eng. de privil. regular. privil. 48. & alii A. A. gravissimi. Ergo. Si Episcopi jure Trid. queant absolvere à Casibus Bullæ Cœnæ occultis, idem respectu suorum poterunt superiores regulares. 2. Certum est Regulares à variis Pontificibus habuisse privilegia à dictis casibus absolvendi pro foro conscientie, non autem satis constat hæc privilegia esse revocata, aut saltem decreta revocantia in his partibus non sunt promulgata. Sed his non obstantibus *Mendo diss. 1. q. 4. merito dicit sententiam Bonagr. non amplius esse probabilem, & ratio est 1. quia Bulla Cœnæ, quæ omni anno renovatur, revocat omnia privilegia, Episcopis, Mendicantibus, aliisque regularibus, pro his casibus, quomodolibet etiam per Concilium concessa, & ita præsertim quoad regulares declarasse *Greg. XIII. & Clem. VIII. testatur Barbof. de officio Ep. alleg. 40. à n. 23. Ideoque probabilius nec ipsi Epi-****

scopi in vim Trid. à dictis casibus absolvere possunt, et si possint quæ delegati Apostolici, ut dixi *Cas. præced. n. 22. Nec dicas Bullam tantum loqui de casibus ad forum externum deductis. Contra est, Bulla revocat facultatem Episcopis, etiam per concilium concessam, sed Concilium tantum concessit facultatem ad Casus occultos pro foro conscientie, ergo. Vide etiam propositionem 3. ab Alex. VII. damnatam. 2. Quamvis Leges Pontificie præsertim pœnales etiam in partibus debeant publicari, attamen, ut desinat privilegium, sufficit, quod ejus revocatio facta sit Romæ, & de eâ constet in partibus, privilegia enim non sunt leges, & facilius amittuntur. *Less. in auct. cas. 3. 8. Ritus absolvendi judicialiter præscribitur c. à nobis 28. de sent. excom. & habetur in Pontificali Romano, ommissio tamen illius abfolutionem non reddit invalidam, neque graviter illicitam, et regulariter expedit præscriptas cærimonias servare. *Schmaltz. num. 98. Pro foro conscientie solet fieri hoc, vel simili modo: Ego te absolvo à vinculo excommunicationis, suspensionis &c. quam incurristi propter N. N. (& si sit excommunicatus) restituo te Sacramentis Ecclesie, & communioni Fidelium. Aur si sit suspensus: Restituo te executioni tuorum Ordinum, officiorum, & beneficiorum in nomine Patris &c. & qui plures incurrit excommunicationes, potest absolvi ab unâ manente alterâ. *Laym. c. 5.****

Leur. q. 558.

CASUS